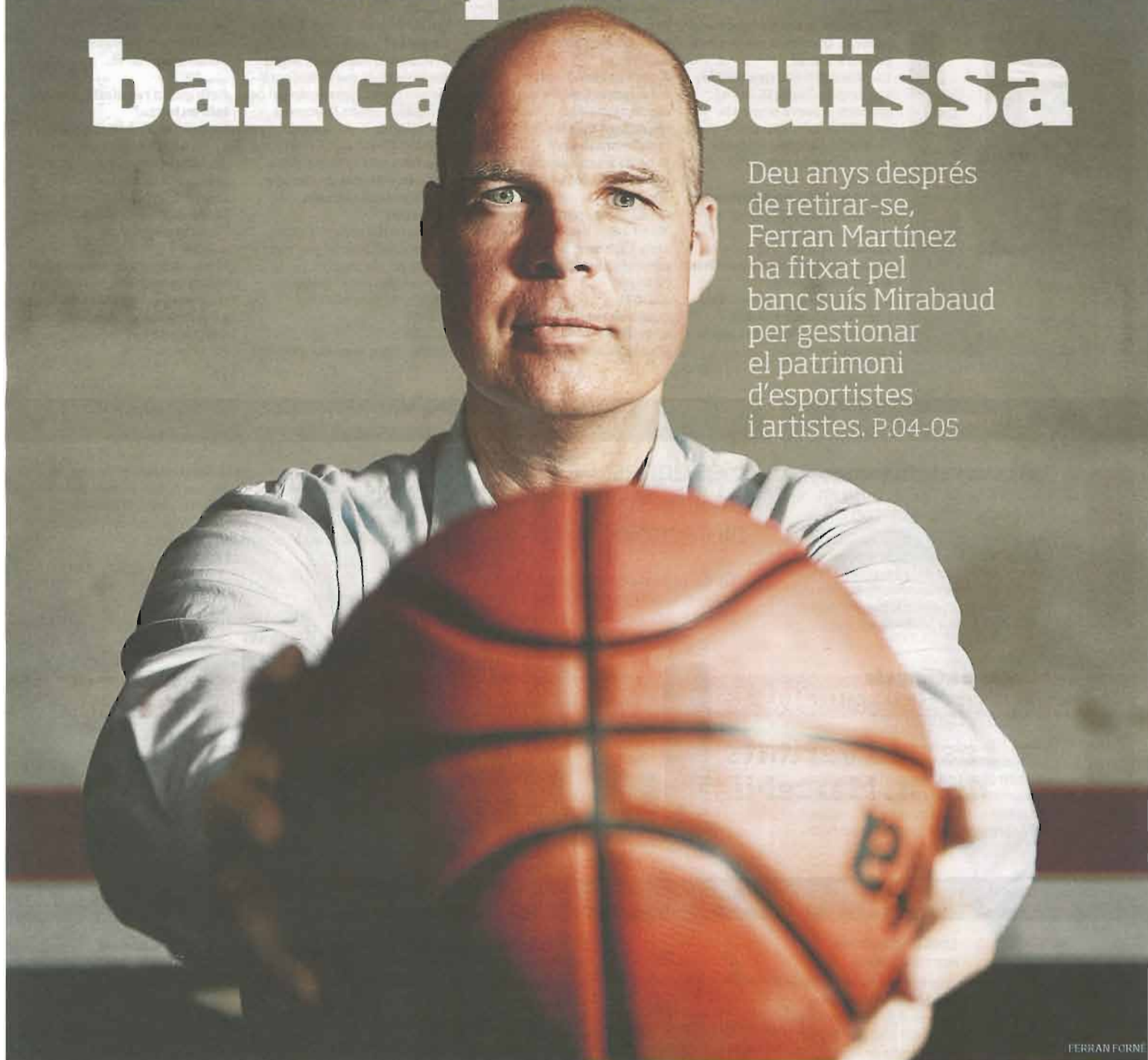

araemprenem

TOT SOBRE EL MÓN DE L'EMPRESA I ELS NEGOCIS

De la pista a la banca suïssa

Deu anys després de retirar-se, Ferran Martínez ha fitxat pel banc suís Mirabaud per gestionar el patrimoni d'esportistes i artistes. P.04-05

FERRAN FORME

<http://emprenem.ara.cat>

Això no és un assecador.
Es un despenitador
d'aire que et fa riure.

Llegir per enèsima vegada el conte de la princesa descalça, seguir la recepta del pastís de l'àvia, una dutxa sense pressa o simplement quedar-te pensant que, a casa, s'hi està molt bé. A casa vius petits moments plens de felicitat que poden contagiar tothom.

A Gas Natural Fenosa sabem on es genera la felicitat. Per això, hem unit el gas i l'electricitat amb l'objectiu d'aconseguir el màxim benestar dins de casa teua i així, potser, aconseguir una mica més de benestar fora.

Entra a felicitat.gasnaturalfenosa.es i comparteix la teua felicitat.

gasNatural
fenosa

ALEX FONT MANTÉ
BARCELONA

L'agenda de l'exjugador de bàsquet Ferran Martínez ha canviat molt des de va canviar de feina. Des de fa poques setmanes treballa al banc suís Mirabaud, una entitat dedicada exclusivament a la banca privada i a la gestió de grans patrimonis que vol créixer a Espanya, on encara té poca presència. Martínez ha deixat enrere quatre anys al Banc Sabadell per convertir-se en el director general de la divisió d'esports, art i cultura de Mirabaud a Espanya i això l'obliga a viatjar constantment. ¿Com va fer el salt de l'esport a la banca? Tot va començar per culpa d'un fracàs. Va perdre una quantitat important de diners –que no revela– després de deixar-se assessorar pel seu banc d'aleshores.

He llegit en diversos llocs que va perdre el 40% dels seus estalvis per culpa d'aquella operació. No vaig perdre el 40% de tots els estalvis, sinó d'una part. Aleshores, com també passa ara i com ha passat sempre, els bancs t'oferien productes assegurant que eren poc arriscats. Les borses van caure molt entre el 1999 i el 2002 i ho vaig pagar perquè el producte on tenia aquells estalvis invertia la meitat dels diners en renda fixa i l'altra meitat en renda variable. Vaig perdre tota la part que corresponia a la renda variable. No és que actuessin de mala fe, però allò em va esperonar a prendre les meves pròpies decisions. Coincidint amb aquella experiència, al 2002 em vaig retirar de cop per culpa d'una lesió i, com que de sobte tenia molt de temps, vaig dedicar-me a estudiar. En comptes d'anar al banc i enfadar-me perquè m'havien dit que aquell producte era molt conservador, vaig decidir formar-me.

¿No es va enfadar amb el banc per haver-lo enganyat?
És que la feina dels bancs no és assessorar, sinó vendre productes. Són comercials. Per això passa el que passa. Ells et diuen que tot és molt bo... fins que no ho és. I aleshores s'excusen dient que és per culpa de la conjuntura, o que això és una crisi mundial i que tothom se'n veu afectat.

Ferran Martínez

EXJUGADOR DE BÀSQUET. DIRECTOR GENERAL DE MIRABAUD SPORTS A ESPANYA

"La feina dels bancs és vendre productes, no pas assessorar"

Després de perdre part dels estalvis, Martínez va dedicar-se a estudiar. Ara ha fitxat pel banc suís Mirabaud

A Espanya s'està vivint ara el cas de les participacions preferents. ¿Els clients dels bancs pequen de confiança?

És que la gent no té coneixements econòmics. No pots entrar en les qüestions molt tècniques i esperar que lleixin la lletra petita. L'únic principi real és que duros a quatre pesetes no existeixen. Això segur. I, per tant, quan algú t'oferix grans rendibilitats hi ha una cosa que falla: la seguretat d'aquell producte. Si algú vol assumir aquell risc, fantàstic, perquè està disposat a perdre si les coses no van bé. Jo recomano als esportistes que siguin conservadors amb els diners. Si inverteixen

"Els esportistes són els que més impostos paguen i tots ho fan religiosament"

malament, no tenen temps de reaccionar perquè es retiren amb trenta-i-pocs anys. I és habitual que els esportistes d'alta competició descuidin una mica aquest apartat.

Què va estudiar?
Vaig fer un màster en anàlisi financera i renda variable al Centre d'Estudis Financers, a Barcelona, i un MBA a La Salle. Tot això em va donar moltes eines. I aleshores vaig muntar algunes empreses.

I com va començar a treballar a la banca?
Un dia em va venir a fitxar UBS, un banc suís, perquè assessorés esportistes com jo. Allà hi vaig estar tres anys, fins que

vaig coincidir amb els del Banc Sabadell. Em va sorprendre que a Espanya no hi hagués cap entitat que s'ocupés dels esportistes d'elit i artistes. Vaig anar a treballar amb ells i m'hi he estat quatre anys.

I ara ha fitxat per un altre banc suís, Mirabaud.
Sí, però la gran diferència amb UBS i el Sabadell és que Mirabaud no és un banc comercial. És banca privada pura, sense cap conflicte d'interessos. No hi ha obligació de col·locar productes als nostres clients. Ens preocupem únicament de gestionar els seus patrimonis.

¿Al Sabadell rebia pressions per col·locar determinats productes als seus clients?
El Sabadell és un molt bon banc, però no és una banca privada pura. Això és així.

Suposo que, amb les exigències de capital que tenen els bancs actualment, hi deu haver moltes tensions internes entre la part comercial i la de banca privada.
Bé, al final els bancs són empreses i tenen uns accionistes a qui donar explicacions.

Vostè assegura que ha rebut ofertes de diverses entitats financeres i que ha decidit triar un banc

Perfil

De l'elit esportiva a la financera

Ferran Martínez (Barcelona, 1968) va passar 18 anys a l'elit esportiva. Com a jugador de bàsquet, amb 2,12 m d'alçada, va guanyar totes les competicions europees possibles en l'àmbit de clubs. Ara segueix en contacte amb el món de l'esport, d'on surten bona part dels seus clients. És membre de la comissió esportiva del FC Barcelona i ha hagut d'abandonar la seva agència de representació (Global Sports Advisory) per falta de temps després de fitxar per Mirabaud. Acaba de publicar un llibre (*Zen 305, Columna*) de "coaching per a les petites adversitats quotidianes". Recomanava a tothom que "no pari de moure's i que no deixi de formar-se". A ell li ha anat bé.

Mirabaud calcula que els esportistes i artistes mouen 3.900 milions d'euros a Espanya. ¿Què tenen en comú aquests dos col·lectius? Són bastant semblants. Els esportistes es retiren molt d'hora i els artistes tenen ingressos molt irregulars (grans entrades de diners quan fan un disc o una pel·lícula combinades amb anys en què no fan res). Però la idea és que les inversions els permetin tenir un nivell de vida similar independentment dels ingressos que tinguin en

"La diferència de Mirabaud amb el Sabadell és que és banca privada pura, sense conflictes d'interessos"

"No hi ha duros a quatre pessetes: si algú paga interessos alts és que falla alguna cosa"

un moment puntual. Jo recomano als meus clients que decideixin amb quants diners volen viure i que la resta ho dediquin a l'estalvi.

Vostè defensa que cal ser conservador amb les inversions. En una època tan inestable com l'actual, ¿on posa els diners?

S'ha de tenir la ment oberta. Hi ha fons d'inversió que inverteixen en qüestions que segur que creixeran, com l'energia. Fa dos anys era un bon negoci invertir en or, però ara potser ja no ho és tant. Ara mateix el que més buscat va és la liquiditat. Per tant, no s'han de buscar grans rendiments sinó preservar el capital.

¿Vostè compra deute públic? El de determinats països molt solvents, sí. I també hi ha els emergents, que viuen grans creixements.

¿Ha comprat bons de la Generalitat? Això no es diu! No recomanaré res, i en una entrevista encara menys!

Esportistes primer, empresaris després

Jorge Valdano
Futbolista i consultor

Jorge Valdano és un personatge polifacètic. Exfutbolista, exentrenador i exdirectiu del Reial Madrid en diverses ocasions, Valdano té un vessant empresarial menys conegut. El 1999 va fundar Makeateam, una consultoria per a empreses orientada a millorar les qualitats directives i comercials dels seus directius. Valdano es va

envoltar d'altres exesportistes famosos, com Andoni Zubizarreta (actualment director esportiu del FC Barcelona) i l'exjugador de bàsquet Juanma López Iturriaga. Sis anys després, Makeateam va fusionar-se amb Inmark i Valdano va quedar-se a la vicepresidència del nou grup, que el 2010 va obtenir un modest benefici de 198.000 euros.

REUTERS

Niki Lauda
De la F-1 a les aerolínies

Niki Lauda només va deixar els comandaments dels Ferrari de Fórmula 1 per agafar els d'un avió. L'any 1979 es va retirar de la competició després de guanyar dos campionats del món i patir un greu accident en què gairebé mor. Aleshores va comprar dos avions i va fundar la companyia de vols xàrter Lauda Air, amb seu a la seva ciutat natal, Viena.

El 1982, però, es va veure obligat a tornar a la competició per sanejar els deutes de la compa-

nyia i va tornar a guanyar el campionat del món, aquesta vegada amb McLaren. Lauda Air va acabar integrant-se a Austrian Airlines, encara que Niki Lauda va seguir participant en la direcció fins al 2000.

El 2003 va fundar una nova companyia, seguint el model de les aerolínies de baix cost, que va batejar amb el seu nom, Niki. Gràcies a l'èxit de la companyia, el 2010 Air Berlin va comprar el 49,9% del capital de Niki. Lauda segueix conservant el 50,1% de les accions.

REUTERS

petit i no gaire conegut com Mirabaud. Per què? Mirabaud és una entitat suïssa relativament petita però de molta tradició i prestigi, amb prop de 200 anys d'història, i sobretot global. Té presència a tot el món, que és el que a mi m'interessava més pel tipus de clients que tinc, que són globals. Un dia poden estar jugant aquí i l'altre als Estats Units.

M'han explicat que vostè porta les finances d'algun jugador del primer equip del Barça. No puc dir el nom de cap dels meus clients. El que necessiten els esportistes i els artistes és discreció absoluta. A Espanya la

gent parla més d'aquests temes malgrat que no interessin a ningú, però els bancs suïssos són una altra cosa. La discreció és un principi bàsic.

¿El fet que a Catalunya les grans fortunes paguin un 56% d'IRPF espanta els esportistes amb contractes milionaris? Els esportistes són de les persones que més impostos paguen perquè tenen rendes altes. Més de la meitat del que guanyen se'n va en tributs. Paguen religiosament. Però el fet que les lligues espanyoles de futbol i bàsquet siguin de les millors del món és molt atractiu, de manera que assumeixen que s'han de pagar impostos i

ja està... Si no és que reben una oferta per anar a la NBA, on la competició té més prestigi i els impostos són clarament més baixos. En qualsevol cas, trobo que no té cap sentit que a Catalunya tinguem els impostos més alts del món, sobretot en relació als serveis que rebem.

¿Però realment paguen el 56%, els futbolistes? ¿O utilitzen enginyeria financera? Tothom paga religiosament. Les *sicav* ja no són com abans. Tributen a un nivell baix, però quan treus els diners que hi tens pagues el tipus màxim. Hi ha molta filosofia en aquest tema.